

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/126/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616010459
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1616010459.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Petra Štífta, v trestnej veci obžalovaného G. B., pre pokračujúci zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) ods. 4 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo 14. 08. 2017, sp.zn. 1T/181/2016, na verejnom zasadnutí konanom 31. januára 2018 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 14.08.2017 sp. zn. 1T/181/2016 bol obžalovaný G. B. uznaný za vinného z pokračujúceho zločinu krádeže podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona k § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, v súbehu v časti skutku v bode 1) s prečinom neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu, nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona, v časti skutku v bode 2) v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1) v čase od 14.15 h dňa 19.02.2016 do 15.10 h dňa 19.02.2016 v Malackách na T. nám. Č. XX, na prvom poschodí Obchodného domu, vykopol dvere, ktoré viedli do kaderníctva S., na ktorých poškodil zárubňu a cez tieto dvere sa dostal k ďalším dverám, kde kopaním urobil do nich diery a cez vytvorený otvor sa dostal do vnútorných priestorov kaderníctva, odkiaľ z pokladne umiestnenej na pulte vytiahol neuzamknutý šuplík, z ktorého odcudzil finančnú hotovosť v minciach vo výške 10,- €, čím poškodenej S. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom D. XX, spôsobil celkovú škodu poškodením dverí 190,- € a krádežou 10,- €, pričom uvedeného konania sa dopustil aj napriek tomu, že bol Trestným rozkazom Okresného súdu Malacky, zo dňa 27.04.2015, sp. zn. 2T 18/2015, právoplatný dňa 30.12.2015, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 2a), 3b) Trestného zákona,

2) v čase od 17.30h dňa 05.02.2016 do 09.30h dňa 06.02.2016, v meste Malacky, v bytovom dome na ul. Q. C.. XX, vypáčil pivnicu, ktorá je súčasťou príslušenstva bytu č. 1, a z jej priestorov odcudzil 4 ks pneumatík zn. Matador o rozmeroch 185/60 R14 na hliníkových diskoch zn. ENZO, 1 ks šedý plastový box na náradie, dve sady elektrických klieští červeno čierne rúčky a tmavomodré, 4 ks klieští, 2 sady skrutkovačov o 9 skrutkovačov, 1 sadu vidlicových kľúčov v počte 11 ks a 1 sada vidlica očko kľúčov v počte 10 ks, 1 ks merací prístroj avomet DT 830 tmavošedej farby s dvomi sadmi meracích hrotov, dlhý predlžovací drát jednožilový cca 20 m, sada bitov Poerfix, nadstavce do rýchlo skrutkovača Poerfix, sada vidlicových vrtákov v počte 5 ks, sada klasických vrtákov v počte 5ks, kliešte sikovky, francúzsky kľúč, malé kladivko s plastovou rúčkou, malá gola sada s malou račňou, sada malých skrutkovačov elektrických, sada kombinovaných klieští v počte 4 ks červeno žltej a červeno čiernej farby, dierovacie kliešte, sada klieští na cvoky, rýchlospinky s červenými rúčkami, kufrík s aku skrutkovačom zn. Parkside, mikrovrtacka s mikrofrézku zn. Extol, malá mikrofrézka aku zn. Parkside, 1 ks lepiaca tavná pištoľ zn. Parkside, sada záhlbníkov, 1 ks elektrická striekacia pištoľ zn. Parkside s príslušenstvom, 4 ks

fľaš alkoholu domácej slivovice, fernet, jáger, teplovzdušná pištoľ zn. Parkside a Gola sada v šedom kufriku, račkový skrutkovač s bitmi, čím takto poškodenému W.. W. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom C., Q. C. 3, spôsobil podľa odborného vyjadrenia škodu odcudzením vecí vo výške 558,- € a škodu poškodením dverí a zámku cca 50,- €, pričom uvedeného konania sa dopustil aj napriek tomu, že bol Trestným rozkazom Okresného súdu Malacky, zo dňa 27.04.2015, sp. zn. 2T 18/2015, právoplatný dňa 30.12.2015, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, 2a), 3b) Trestného zákona.

Za to bol odsúdený podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 7 Trestného zákona, za použitia § 42 ods. 1 Trestného zákona, na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona súd zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený v rozsudku Okresného súdu Malacky z 19. októbra 2016, sp. zn. 3T/11/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 19. apríla 2017, sp. zn. 2To/39/2017, právoplatnom dňa 19. apríla 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému W.. W. V., nar. XX. S. XXXX v G., trvalé bydliskom Q. C. č. XXXX/XX, XXX XX C., škodu vo výške 558,- eur. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd odkázal poškodenú S. I., nar. XX. C. XXXX v D., trvalé bydliskom č. d. XX, XXX XX D., s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd odkázal poškodeného W.. W. V., nar. XX. S. XXXX, so zvyškom svojho nároku na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, dňa 17.08.2017, teda v zákonom stanovenej lehote uvedenej v ustanovení § 309 ods. 1 Tr.por., ako osoba oprávnená na podanie odvolania v zmysle § 307 ods. 1 písm. a/ Tr. por. podal odvolanie okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky a to v neprospech obž. G. B., proti výroku o treste uvedeného rozsudku. S poukazom na podanú obžalobu a výrok odsudzujúcej časti napadnutého prvostupňového rozsudku uviedol, že odvolanie podáva z dôvodu, že uložený trest nepovažuje, s ohľadom na osobu páchatela, za primeraný. Argumentoval tým, že obž. G. B. bol v minulosti 13 krát súdne trestaný a to vo všetkých prípadoch za trestný čin krádeže a za tieto trestné činy bol opakovane potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody okresnými súdmi a to Senica, sp. zn. 1T/35/2002 na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, Malacky, sp. zn. 1T/74/2003 na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, Senica, sp. zn. 1T/146/2006 na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a Malacky sp. zn. 2T/18/2015 na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 10 mesiacov, pričom bol z výkonu trestu odňatia slobody 2 krát podmiennečne prepustený, avšak v oboch prípadoch sa neosvedčil a zvyšok trestu bol nariadený a vykonaný a to z odsúdení Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/74/2003, kde bol podmiennečne prepustený dňa 4.4.2005 a nariadený zvyšok trestu 31.03.2008 a aj v konaní pod sp. zn. 2T/2/2012 bol podmiennečne prepustený dňa 12.7.2012 a nariadený zvyšok trestu 18.12.2013.

Prokurátor ďalej poukázal na § 38 ods. 7 Trestného zákona, ktorý preferuje použitie asperácie pred sprísnením trestnej sadzby priťažujúcimi okolnosťami, pretože zatiaľ čo v prípade sprísnenia dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona dôjde k zvýšeniu dolnej hranice len o jednu tretinu, v minulosti to bolo v prípade aplikácie asperačnej zásady „nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby“, t.j. de facto došlo k zvýšeniu dolnej hranice o jednu polovicu. Zároveň mohlo v určitých prípadoch dôjsť k situácií, že mohli byť aplikované obe zvýšenia „dolných hraníc“ trestných sadzieb podľa oboch ustanovení. Práve túto situáciu riešil § 38 ods. 7 Trestného zákona, ktorý predpokladal neaplikovanie odsekov 4 až 6 v tom prípade, ak sa ukladá zvýšený súhrnný trest podľa § 42 Trestného zákona a ak by zároveň „súčasnú aplikáciu týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne.“ Týmto ustanovením sa malo podľa predchádzajúcej právnej úpravy zamedziť dvojitému sprísneniu trestných sadzieb u toho istého obvineného, teda aby nedochádzalo najprv k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu a k následnému uloženiu trestu nad jednu polovicu takto zvýšenej trestnej sadzby. Z uvedeného vplyva, že cieľom a úmyslom zákonodarcu bolo, aby páchatelia pri aplikácii asperačnej zásady boli potrestaní prísnejšie, ako páchatelia s prevahou priťažujúcich okolností. Uviedol

tiež, že po rozhodnutí Ústavným súdom SR bola zrušená časť ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona o ukladaní trestu „nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby“, avšak touto zmenou nemožno účelovo obchádzať úmysel zákonodarcu, aby pri splnení okolností, ktoré podmieňujú aplikáciu asperačnej zásady, došlo k prísnejšiemu postihu páchatela, ako páchatela, u ktorého tieto okolnosti splnené nie sú. V aktuálnom konaní však nedošlo k žiadnemu sprísneniu dolnej hranice trestnej sadzby a následnému uloženiu trestu len na dolnej hranici tejto nezvýšenej trestnej sadzby, čo s ohľadom na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu považuje za nedostatočné. Preto navrhol, aby obžalovanému bol uložený trest aspoň vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, ktorý by bol pre neho určujúci v prípade, ak by sa ukladal trest bez použitia asperačnej zásady.

Proti tomuto rozsudku podal 21.08.2017, v zákonnej lehote, odvolanie aj obžalovaný, ktoré však následným podaním z 02.10.2017 v celom rozsahu vzal späť, ktoré späťvzatie odvolania obžalovaného predseda senátu okresného súdu uznesením z 27.11.2017, postupom podľa § 312 ods. 4 Tr. por., vzal na vedomie.

V súlade s § 314 Tr. por. bolo prvostupňovým súdom odvolanie prokurátora zaslané na prípadné vyjadrenie, ako obžalovanému, jeho obhajcovi a aj všetkým poškodeným, čo ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu opakovane využil len obžalovaný G. B., ktorý v písomnom vyjadrení doručenom okresnému súdu 27.11.2017 uviedol, že odvolanie prokurátora považuje za neobjektívne a aj keď dostal trest na spodnej hranici trestnej sadzby, bolo tak z dôvodu, že od začiatku sa doznal, urýchlil objasnenie trestného činu, čím výrazne napomohol OČTK a tým aj súd odťažil pri svojom vyhlásení o vine a súd nemusel nadbytočne dokazovať. Zároveň pomohol aj poškodeným k uplatneniu si ich nárokov na náhradu škody, pričom vyslovil názor, že mal mať aj poľahčujúcu okolnosť podľa písm. n/, čím by mal prevahu poľahčujúcich okolností. K argumentu prokurátora, že uložený súhrnný trest nie je dostatočným a primeraným podľa teórie trestu, považuje za irelevantný už len z dôvodu, že trestné sadzby za majetkovú trestnú činnosť sú nadstavené príliš vysoko, vzhľadom na životnú úroveň a sociálnu politiku štátu. Podľa neho uložený trest je, z pohľadu prejednávanej veci a jeho postojom, trestom primeraným, keď súd pri jeho ukladaní zväžil všetky okolnosti v súlade so zásadami ukladania trestu a rozhodol teda vecne správne. Žiadal preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

V ďalšom vyjadrení, doručenom prvostupňovému súdu 04.01.2018, obžalovaný s poukazom na predchádzajúce svoje vyjadrenie, upriamil pozornosť na právnu kvalifikáciu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. a to len z dôvodu zjednocovacieho stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj 78/2011, pričom následne odcitoval príslušné zákonné hmotnoprávne ustanovenia vzťahujúce sa na predmetný trestný čin s tým, že podľa zákonodarcu tento jasne určil pri majetkovej trestnej činnosti, ako postupovať vzhľadom na vzniknutú škodu. Návrh prokuratúry a jeho odôvodnenie označil za arbitrálne a v rozpore s princípmi právnej logiky s tým, že následne rozviedol svoje úvahy racionálneho pochopenia, idey a významu právnych noriem a dodržiavania logických princípov, ktoré musia vychádzať zo základných zásad vyplývajúcich z ústavy, právnych noriem, resp. zákonných ustanovení. V jeho predmetnej trestnej veci kvalifikácia trestného činu, vzhľadom na spôsobenú škodu, nenapĺňa obidve podmienky ustanovenia § 212 ods. 4 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. (škoda a vlámanie). Uviedol, že interpretácia uvedeného ustanovenia je možná dvoma alebo viacerými rôznymi spôsobmi, ktorý každý sa vyznačuje racionálnosťou a logikou a že ak je súdne rozhodnutie prameňom múdrosti práva, tak považuje za iracionálne a nelogické, aby súdy podriaďovali kvalifikáciu trestného činu výkladu, ktorý špecifické znaky v zákone obchádza, čo považuje za nespravodlivé, v rozpore s garanciou Ústavy článku 46 ods. 1. Následne, s poukazom aj na ústavný článok 149, právnu teóriu a judikatúru Ústavného súdu SR v súvislosti so súdnou ochranou a vychádzajúc z uvedeného, považuje za nepochybné, že právna kvalifikácia v napadnutom rozsudku je nadkvalifikovaná, bez splnenia a správneho posúdenia všetkých relevantných skutočností. Použitie § 138 písm. c/ Tr. zák., vzhľadom na vzniknutú škodu, nemá oporu v zákone, čo je dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/, písm. c/ Tr. por. a preto v jeho neprospech podané odvolanie prokurátora, považuje za neústavné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 31.01.2018, ktoré sa vykonalo podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. por. v neprítomnosti poškodených W. W. V. a S. I., ktorí obaja mali riadne a včas vykázané upovedomenie o verejnom zasadnutí odvolacieho súdu (08.01.2018, resp. 11.01.2018), v konečnom návrhu prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave sa pridržala písomných dôvodov odvolania okresného prokurátora, s poukazom na to, že obžalovaný je špeciálny recidivista a súhrnný trest uložený

okresným súdom považuje za neprimerane mierny a preto navrhla postup, ako navrhol v petite odvolania okresný prokurátor. Obhajca obžalovaného uviedol, že prvostupňový rozsudok považuje za správny, nesúhlasí s odvolaním prokurátora s tým, že obžalovaný od začiatku konania spolupracoval, priznal sa k spáchaniu trestnej činnosti, nič nezapieral a preto navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť ako nedôvodné. Obžalovaný právom posledného slova uviedol, že je mu to ľúto a pridrži sa toho, čo uviedol jeho obhajca. Vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora vyslovil svoj názor k použitej právnej kvalifikácii svojho konania a jeho posúdenia a aj preto navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť podaného odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu prokurátora a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, nakoľko konanie, ktoré týmto výrokom prvostupňového rozsudku predchádzalo bolo v súlade so zákonom.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že obžalovaný G. B. urobil na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom dňa 14.08.2017 vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. Senát krajského súdu preskúmal i zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného a zistil, že v tomto smere konal okresný súd správne a neporušil žiadne procesné ustanovenia. Priznanie viny bolo teda prijaté súdom prvého stupňa v súlade so zákonom a stalo sa nemenným.

Ani krajský súd, podobne ako okresný súd, nemal dôvodné pochybnosti o skutkových tvrdeniach uvedených v obžalobe a preto priznanie viny obžalovaným G. B., považoval za logický dôsledok dôkazného stavu zisteného a prezentovaného prokurátorom v obžalobe. Logickým dôsledkom rozhodnutia súdu prvého stupňa o prijatí vyhlásenia obžalovaného že je vinný, bol aj ďalší postup súdu, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny.

Nakoľko na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom nebolo vykonané dokazovanie súvisiace so skutkovými zisteniami obžaloby, nemohol ani krajský súd, ako súd odvolací preskúmať, zasahovať, meniť, či prípadne spochybňovať skutkové zistenia a závery súdu prvého stupňa, prezentované vo výroku o vine v napadnutom rozsudku. Napokon odvolanie prokurátora smerovalo len proti výroku o výške trestu odňatia slobody.

Vzhľadom k tomu odvolací súd, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe súdu prvého stupňa, v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 ods. 6, ods. 7 Tr. por. a následného

uznania viny podľa obžaloby, nezaoberal sa z hľadiska správnosti, resp. nesprávnosti skutkových a právnych záverov v napadnutom rozsudku a zaoberal sa len výrokom o treste.

Odvolaací súd pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého trestu a to z pohľadu odvolania prokurátora. Trest uložený prvostupňovým súdom je trestom zákonným, spravodlivým, v súlade so zákonom a uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov nie je neprimeraným.

Odvolaací súd nevzhladol žiadne pochybenia vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu v napadnutom rozsudku. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák., jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Správne postupoval súd I. stupňa, keď najskôr v súlade s § 38 ods. 2 Tr. zák. prihliadol na pomer a mieru závažnosti pohľadujúcich a prirážajúcich okolností a zistil existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l/ Tr. zák., t.j. že sa obžalovaný G. B. k spáchaniu trestnej činnosti doznal a túto aj oľutoval, čo preukazuje aj jeho prehlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. učinené na hlavnom pojednávaní dňa 14.08.2017. Rovnako okresný súd postupoval v súlade s § 37 písm. m/ Tr. zák., keď akceptoval existenciu prirážajúcej okolnosti a to, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený. V tomto smere odvolaací súd poukazuje na aktuálny odpis registra trestov na obžalovaného, z ktorého vyplýva, že pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti (19.02.2016) bol sice 13 krát súdne trestaný, prevažne pre majetkovú a s tým súvisiacu trestnú činnosť, pričom vo väčšine prípadov, bol mu ukladaný súhrnný trest, resp. bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, najmä v predchádzajúcich desiatich rokoch. Pokiaľ ide o prvé odsúdenie Okresným súdom Malacky z 02.03.2000, sp.zn. 1T/167/1999 pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. na trest odňatia slobody nepodmienečne 2 roky, z ktorého bol podmiennečne prepustený 14.12.2000, sa obžalovaný v tejto skúšobnej dobe osvedčil, pričom išlo o odsúdenie spred 18. rokov. Na ďalšie odsúdenie Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom, trestným rozkazom z 27.06.2001, sp.zn. NM 1T/61/1999 nebolo možné prihliadať, nakoľko sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Ďalšie boli dve odsúdenia Okresným súdom Skalica z 15.05.2002, sp. zn. 1T/35/2002 pre trestný čin krádeže podľa §247 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 na nepodmienečný trest odňatia slobody 1 rok, ktorý obžalovaný aj 19.06.2009 vykonal a rovnako tak aj odsúdenie Okresným súdom Malacky z 26.05.2003, sp. zn. MA-1T/74/2003 pre trestný čin krádeže podľa §247 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 na nepodmienečný trest odňatia slobody 3 roky 6 mesiacov, z ktorého bol podmiennečne prepustený 04.04.2005 a následne mu bol nariadený výkon zvyšku trestu, ktorý aj vykonal 02.08.2010. Trestným rozkazom Okresného súdu Senica z 15.11.2005, sp.zn. 2T/210/2005, pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody 1 rok, ktorý však bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Senica z 12.03.2007 sp.zn. 1T/146/2006 pre viacnásobné prečiny krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/, resp. § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ a § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/, § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/, § 212ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., viacnásobné prečiny porušovania domovej slobody podľa §194 ods.1 a viacnásobné prečiny poškodenia cudzej veci podľa §245 ods.1 Tr. zák., ktorým mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody 2 roky, ktorý obžalovaný vykonal a teda ide o spoločné odsúdenie aj za skutok predchádzajúceho odsúdenia Okresného súdu Senica. Napokon aj pre trestnú činnosť z ďalšieho odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Malacky zo 06.10.2011 sp.zn. 1T/128/2011 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. a prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Tr. zák. a prečin poškodenia cudzej veci podľa § 245 ods.1 Tr. zák. bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie Okresným súdom Senica, sp.zn. 1T/146/2006 (išlo teda zase o súbeh trestnej činnosti). V poradí ďalšie odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 13.01.2012, sp.zn. 2T/2/2012, opätovne pre prečiny podľa § 212 ods.2 písm. a/, § 245 ods.1, § 218 ods. 2 Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody 1 rok, z ktorého bol obžalovaný podmiennečne prepustený 12.07.2012, ale následne bol 18.12.2013 nariadený výkon zvyšku trestu, tento trest však bol zrušený ďalším odsúdením Okresného súdu Malacky sp.zn. 2T/18/2015 z 27.04.2015 tak, ako bude nižšie rozvedené. Aj z odsúdenia trestným rozkazom Okresným súdom Bratislava II z 21.12.2012 sp.zn. 0T/559/12 pre prečin krádeže podľa §212 ods. 2 písm. c/, ods. 3 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody 1 rok a 1 mesiac, ktorý vykonal 18.01.2014, trest bol zrušený, ako vyplýva z nižšie uvedeného a aj rozsudkom Okresného súdu Senica zo 07.10.2013 sp. zn. 1T/104/2013 pre prečin krádeže podľa §212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., bolo zase upustené od uloženia súhrnného

trestu, vzhľadom na uvedené odsúdenie Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 0T/559/2012. Aj trestný rozkaz vydaný Okresným súdom Malacky z 13.11.2013, sp.zn. 2T/50/2013 pre prečiny podľa §212 ods. 2 písm. a/, ods.3 písm. b/ a § 218 ods. 2 Tr.zák., ktorým bol odsúdený na trest odňatia slobody nepodmienečne na 1 rok 6 mesiacov a ktorý vykonal 24.06.2014, bol trestom súhrnným a trest uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 21.12.2012, sp.zn. 0T/559/2012 bol zrušený. Ďalším trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV z 10.09.2014, sp.zn. 3T/121/2014 pre prečin podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Senica, sp.zn. 1T/104/2013, v spojitosti s rozsudkami Okresného súdu Malacky sp.zn. 2T/50/2013 a Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 0T/559/2012.

Čo sa týka predposledného odsúdenia (pod bodom 13. odpisu registra trestov), trestným rozkazom Okresného súdu Malacky, z 27.04.2015, sp.zn. 2T/18/2015 pre prečiny podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ a § 218 ods. 2 Tr. zák., ktorým bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody 2 roky a 10 mesiacov, za súčasného zrušenia výrokov o trestoch odsúdení Okresným súdom Malacky z 13.11.2013 sp. zn. 2T/50/2013 a z 13.01.2012, sp. zn. 2T/2/2012 (odsúdenia pod bodmi 8. a 11. odpisu registra trestov), pričom tento trest (aj spolu so zrušenými trestami, ktorých výkon bol obžalovanému započítaný) vykonal 13.01.2016. Potrebné je pritom poukázať na to, že práve toto odsúdenie bolo súčasťou skutkovej vety napadnutého rozsudku, ktoré malo vplyv na použitú právnu kvalifikáciu, takže na toto odsúdenie nie je možné opätovne prihliadať, nakoľko by sa tak dvakrát uvedená okolnosť pričítala obžalovanému v neprospech, čo zákon nepripúšťa. Ostatné odsúdenie (bod 14. odpisu registra trestov) je odsúdenie, ku ktorému bol ukladaný súhrnný trest tak, ako správne postupoval okresný súd. Ide o odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 3T/11/2016 z 19.10.2016 pre prečin podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na nepodmienečný trest odňatia slobody 4 mesiace a zákaz činnosti riadiť motorové vozidla na 2 roky. Čiže ani na toto odsúdenie nebolo možné prihliadať, nakoľko súd ho vzal do úvahy pri súbehu trestnej činnosti a ukladaní terajšieho súhrnného trestu. V prípade zohľadnenia tohto odsúdenia by prišlo k dvojitému pričítaniu toho istého odsúdenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem, t.j. nie dva krát o tom istom. Inými slovami, je v rozpore so zákonom zohľadniť uvedené odsúdenie zároveň ako pritažujúcu okolnosť a zároveň aj ako odsúdenie pri ukladaní súhrnného trestu.

Naviac, vzhľadom k odvolacím námietkam prokurátora, potrebné je uviesť, že všetky doterajšie odsúdenia boli obžalovanému ukladané za prečiny, pričom odvolací súd opätovne poukazuje, že väčšina odsúdení bola ukladaná za súbeh trestnej činnosti obžalovaného, keď sa ukladal súhrnný trest, resp. bolo upustené od ukladania súhrnného trestu, ako vyplýva z odpisu registra trestov, teda v šiestich prípadoch.

K odvolacím argumentom prokurátora, pokiaľ poukazoval na neosvedčenie sa obžalovaného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, v jednom prípade ide o odsúdenie z roku 2003 a v druhom prípade ide o odsúdenie, ktoré bolo zrušené v rámci ukladania súhrnného trestu a ktoré je súčasťou skutkovej vety, teraz súdnej trestnej činnosti.

Napokon v tomto smere prvostupňový súd podrobne odôvodnil, s poukazom na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, že sa jedná o špeciálneho recidivistu, ale na druhej strane zohľadnil okolnosti spáchaných skutkov, ktoré sa s prihliadnutím na aspekt vlámania nevyznačovali príliš veľkou intenzitou, závažnosťou (s ohľadom na dotknuté príslušné ustanovenia právnej kvalifikácie), resp. aj rozsahom, s prihliadnutím aj na nie vysoké hodnoty odcudzených vecí, resp. iného poškodenia (v rámci prvého skutku spôsobil škodu 200,- eur, v rámci druhého 608,- eur), keď bolo potrebné zdôrazniť, že pokiaľ ide o zbierajúcu súhrnnú činnosť, ide o špeciálneho recidivistu na páchanie v rôznej forme, špecializujúci sa na krádeže kombinované s ďalším zásahom na cudzí majetok (aj vlámaním) a preto považoval uložený súhrnný trojročný trest odňatia slobody za primeraný a dostatočný na prevýchovu o nápravu obžalovaného a prihliadol aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania činu (2016) v tom zmysle, že účel a účinky trestu budú na obžalovaného pôsobiť relatívne rýchlo, len rok po spáchaní činov.

Okresný súd reagoval pri odôvodnení uloženého trestu, pravdepodobne už aj na odvolacie námietky prokurátora, nakoľko z jeho záverečnej reči na hlavnom pojednávaní nevyplývalo, že by sa dožadovoval uloženia prísnejšieho súhrnného trestu odňatia slobody. Odvolací súd poukazuje v podstate na správne úvahy prvostupňového súdu a len úvahy prokurátora o postupe súdu pri prevahe pritažujúcich okolností a faktického uloženia trestu odňatia slobody v danom prípade, vzhľadom na ukladaný súhrnný trest, len v trvaní 2 roky a 8 mesiacov, absolútne nemá opodstatnenie. Obžalovaný jednoznačne nemal prevahu pritažujúcich okolností, takže odkaz na prípadný postup navýšenia dolnej hranice trestnej

sadzby stanovenej zákonom bolo úplne bezpredmetné. Pokiaľ argumentoval faktickým uložením trestu odňatia slobody 2 roky a 8 mesiacov, prokurátor prehliadol, že išlo o ukladanie súhrnného trestu, teda za súbeh trestnej činnosti, kedy sa trest ukladá absorbočnou zásadou postupom, ako ukladá zákon, čo aj v danom prejednávacom prípade nastalo a ako na to správne podrobne poukázal už prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku.

K teoretickým úvahám okresného súdu, vzhľadom na námietky prokurátora ohľadne prevahy priťažujúcich okolností na strane obžalovaného, senát krajského súdu dodáva, že tým, že u obžalovaného nebola zistená prevaha priťažujúcich okolností, súd nepoužil ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. a preto nadbytočne vo výrokovej odsudzujúcej časti rozsudku uviedol § 38 ods. 7 Tr. zák., nakoľko podľa § 38 ods. 7 Tr. zák. sa ustanovenia odsekov 4 až 6 nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20180101>> alebo podľa § 42 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/20180101>>, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne, čo v danom prípade neprichádzalo do úvahy.

Pre úplnosť a dôsledné zohľadnenie všetkých, do úvahy prichádzajúcich zákonných ustanovení pri ukladaní trestu, správne mal okresný súd uviesť aj ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. (teda, že prihliadol na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností, v danom prípade na tzv. remízu) a rovnako aj vzhľadom na ukladaný súhrnný trest s poukazom na úhrnný trest, ktorý zákon rozlišuje v § 41 ods. 1 a 2 Tr. zák., v danom prípade teda s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák.

Z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu aplikácie ústavnej zásady stability súdnych rozhodnutí, odvolací súd nepristúpil k zrušeniu výroku o treste napadnutého rozhodnutia súdu I. stupňa výlučne len z formálnych dôvodov, ale napadnutý výrok ponechal v platnosti s tým, že len v dôvodoch svojho rozhodnutia na toto pochybenie poukázal, pretože nemalo vplyv na vecnú a obsahovú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Napokon súd I. stupňa postupoval v súlade s § 42 ods. 1 Tr. zák., keď uložil obžalovanému G. B. súhrnný trest, pretože žalovanú trestnú činnosť obžalovaný dokonal 19.02.2016. Ako však vyplýva z pripojeného spisu, bol za skutok spáchaný 28.12.2015 rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/11/2015 z 19.10.2016, právoplatným 19.04.2017 uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, ktorý trest aj v celosti vykonal, v čase od 31.05.2017 do 30.09.2017. Uvedenému rozsudku predchádzalo aj vydanie trestného rozkazu, v danom prípade 30.05.2016 a podľa § 353 ods. 6 veta druhá Tr. por. účinky spojené s vyhlásením trestného rozkazu nastávajú jeho doručením, čo bolo v uvedenom konaní sp.zn. 3T/11/2015 doručené obžalovanému dňa 13.06.2016. Napriek tomu, že tento trestný rozkaz bol zo zákona zrušený, vzhľadom na podaný odpor a následne bol vyhlásený uvedený rozsudok, aby bolo možné hovoriť o súbehu, musel obžalovaný G. B. spáchať žalovanú trestnú činnosť pred 13.06.2016, aby bolo možné ukladať súhrnný trest, čo v tomto prípade naplnené bolo, pretože žalovanú trestnú činnosť obžalovaný dokonal 19.02.2016.

Odvolací súd teda túto časť uzatvára konštatovaním, že s poukazom na vyššie uvedený rozbor a vzniknutú situáciu pri zistenom súbehu bolo potrebné obžalovanému G. B. ukladať súhrnný trest, pri ustálenom nerozhodnom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností 1:1, teda podľa § 38 ods. 2 Tr. zák., následne bolo potrebné podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. upraviť trestnú sadzbu aplikáciou tzv. asperačnej zásady a zákonným postupom zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu tak, ako to odôvodnil už prvostupňový súd, vzhľadom na ním citovaný nález Ústavného súdu SR. Preto zákonný rámec na uloženie tohto trestu umožňuje ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. a to podľa kritérií uvedených v § 41 ods. 2 Tr. zák., pretože všetky zbiehajúce trestné činy sú prečinmi a v jednom prípade aj zločinom. V súlade so zákonom teda postupoval súd I. stupňa, keď obžalovanému G. B. uložil podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, čo pri upravenom rozpätí 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace (tzv. asperačnou zásadou), je na spodnej hranici uvedeného rozpätia. Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade účel trestu možno dosiahnuť vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije, ako aj s prihliadnutím na okolnosti tohto konkrétneho prípadu, aj uložením trestu v danej výmere na jej spodnej hranici.

Nad rámec podaného odvolania, resp. aj vzhľadom k vyjadreniu obžalovaného k nemu, odvolací súd opätovne poukazuje na ostatné stanovisko NS SR, ktorý vzhľadom na nejednotnú prax súdov pri aplikovaní poľahčujúcich okolností, trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti /nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku ustálil, že súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu-objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona. Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu. Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť a v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní, v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne a navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti (pozri R 12/2017). Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine, prípadne rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu, mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého, pre obžalovaného priaznivého rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na kompletné súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu. V danom prípade práve k tomuto postupu nedošlo, nakoľko recidíva obžalovaného tento postup neumožňovala. Pokiaľ ide o časť vyjadrenia obžalovaného k odvolaniu prokurátora, ktorým spochybňoval aj použitú právnu kvalifikáciu v súvislosti so zločinom krádeže, odvolací súd poukazuje, že práve v záujme zosúladenia rôznej rozhodovacej praxe súdov pri rozhodovaní o jednočinnom súbehu trestných činov krádeže spáchaných vlámaním a porušovania domovej slobody, bolo preto na trestnoprávnom kolégiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 9. decembra 2014 prijaté stanovisko pod sp. zn. Tpj 53/2013, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovení Trestného zákona (uverejnené pod č. 11 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR zošit č. 2/2015).

Z uvedeného stanoviska vyplýva, že ak je spáchaný trestný čin krádeže vlámaním (§ 122 ods. 4 Tr. zák.) a zmocnením sa cudzej veci je spôsobená malá škoda, ide o naplnenie zákonných znakov trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. Jednočinný súbeh s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. je možný, je však vylúčená možnosť posúdenia predmetného skutku aj podľa odseku 2 písm. a/ tohto ustanovenia, lebo spáchanie činu vlámaním je už obsiahnuté v posúdení skutku (trestného činu) podľa odseku 4 písm. b/ § 212 Tr. zák. (uplatní sa pravidlo špeciality a zásady ne bis in idem). Ak ide o prisvojenie si cudzej veci, čin je spáchaný vlámaním a páchatel' zmocnením sa cudzej veci nespôsobí ani malú škodu, ide o naplnenie zákonných znakov trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. Kvalifikácia skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je vylúčená, lebo znak vlámania (bez ktorého ju nemožno použiť) je už obsiahnutý v ods. 2 písm. a/ § 194 ods. 1 Tr. zák. Správne preto nielen prokurátor v podanej obžalobe, ale aj súd konanie obžalovaného právne kvalifikoval tak, ako vyplýva z vyššie uvedeného.

Súd I. stupňa postupoval v súlade s § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko bol pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť.

Napokon správne postupoval súd I. stupňa, keď v súlade s § 42 ods. 2 Tr. zák., prvá veta zrušil výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Malacky z 19.10. 2016, sp. zn. 3T/11/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 19.04.2017, sp. zn. 2To/39/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Správne uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona obžalovanému aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 2 roky, ktorý výrok musel prevziať zo zrušujúceho predchádzajúceho rozsudku.

Čo sa týka námietok odvolateľa, okresného prokurátora, ohľadne toho, že trest uložený súdom I. stupňa je nedostatočný, odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá aj prvostupňovým súdom uložený trest. Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jej nápravy a v neposlednom rade aj nerozhodný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia). Vychádzajúc z § 34 ods. 1 Tr. zák. v prvom rade trest odňatia slobody uložený takým spôsobom, ako ho uložil súd I. stupňa, zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že výkon trestu vo výmere 3 rokov mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a v prípade takého druhu a výmery trestu a spôsobe jeho výkonu, sa obžalovaný nebude nachádzať na slobode, nežiť a ani nepracovať, resp. netráviť svoj voľný čas na slobode. V druhom rade uložený trest odňatia slobody súdom I. stupňa odradí iných od páchania takéhoto druhu trestných činov. Odvolací súd k tomuto poznamenáva, že trestná činnosť, pre ktorú je obžalovaný G. B. stíhaný, je v súčasnej dobe značne rozšírená, prakticky po celom území Slovenskej republiky. Uloženie trestu odňatia slobody spôsobom, akým bol uložený súdom I. stupňa, ostatných možných páchatel'ov odradí od súčasného trendu a nesprávneho a nezákonného spôsobu vedenia svojho života. V treťom rade uložený trest odňatia slobody súdom I. stupňa dostatočne vyjadruje aj morálne odsúdenie osoby obžalovaného spoločnosťou. Je potrebné uviesť, že je v poslednej dobe badať snahy v zmene postoja spoločnosti, ktorá veľmi citlivo reaguje na totožnú či obdobnú trestnú činnosť páchanú v rámci práve takým spôsobom a najmä následkom, ako v tomto prejednávanom prípade. Trest uložený súdom I. stupňa v spoločnosti vyvolá pozitívnu odozvu. Okrem podmienok uvedených v § 34 ods. 1 Tr. zák. odvolací súd konštatuje, že trest uložený okresným súdom korešponduje s podmienkami uvedenými v § 34 ods. 4 Tr. zák., pričom pri prihliadaní na spôsob spáchania trestného činu a najmä jeho následok, odvolací súd konštatuje, že obžalovaný G. Lukáček krádežami-odcudzením vecí, resp. finančnej hotovosti spôsobil celkovú škodu 568,- Eur a poškodením 240,- Eur.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok je vo všetkých smeroch zákonný a spravodlivý, dostatočne vystihujúci nielen samotné skutky a spáchané trestné činy a splní svoj účel nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, odvolací súd tento nepreskúmaval, vzhľadom na obmedzený revízný princíp, pretože odvolanie prokurátora bolo podané len proti výroku o treste a poškodená strana odvolanie nepodala.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na základe vyššie uvedených zistení, úvah a záverov z nich vyplývajúcich uzavrel, že nezistil žiadny zákonný dôvod pre zrušenie alebo zmenu prvostupňového rozsudku a odvolanie okresného prokurátora, ako nedôvodné, postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.